

Glasilo „Slovenskega osrednjega
čebelarskega društva za Kranj-
sko in Primorsko“ s sedežem
v Ljubljani, „Slovenskega čebe-
larskega društva za Spodnje
Štajersko“ ter „Slovenskega
čebelar. društva za Koroško“.

Urejuje
Frančišek Rojina,
nadučitelj v Šmartnem pri Kranju.

Leto XVII. 1914. Štev. 2. : :

Izhaja 15. dan vsakega mesca ter se pošilja
članom zastoj. - Članarina znaša letno 3 K.

VABILO na

REDNI OBČNI ZBOR

„Slovenskega osrednjega čebelarkega društva za Kranjsko in Primorsko“

ki bo

v sredo, dne 25. marca 1914, točno ob 10. uri dopoldne v steklenem salonu hotela „Lloyd“ v Ljubljani, Sv. Petra cesta.

ooo

SPORED :

1. Otvoritev zbora po predsedniku.	5. Volitev predsednika in podpredsednika.
2. Poročilo tajnika.	6. Volitev odbora.
3. Poročilo blagajnika.	7. Volitev preglednikov računov.
4. Poročilo preglednikov računov.	8. Predlogi in nasveti.

Ljubljana, meseca marca 1914.

Mate Hafner, t. č. predsednik.

Predlogi in nasveti naj se pošljejo predsedniku vsaj tri dni pred občnim zborom.

Brezdavčni sladkor!

Podružnice in člane na Kranjskem in Primorskem prosimo, da nam nemudoma naznanijo množino sladkorja, ki ga že. Naznaniti je tudi natančen naslov, pošto, davčni urad in železniško postajo.

Cena bo približno tolika, kolikoršna je bila jeseni, okrog 46 do 47 kron za 100 kilogramov.

Finančno ministrstvo sladkorja doslej še ni dovolilo čebelarkega društvu, bo ga pa v kratkem, kar bomo seveda takoj naznanili cenj. odjemalcem.

Tisti, ki so sladkor že jeseni prejeli, naj upoštevajo, da smejo za jesensko in spomladansko pokladanje prejeti na vsak panj le 5 kg.

Razpošiljal se bo sladkor le v vrečah po 50 ali 100 kg.

V manjši množini se dobi le osebno pri „Slov. čebelarkega društvu v Ljubljani“, Mala čolnarska ulica 9.

Naročila sprejema „Slovensko osrednje čebelarkega društvo v Ljubljani“

do 19. marca t. l.

Na poznejša naročila se ne bo oziralo.

Leto XVII. V Ljubljani, meseca februarja 1914. Štev. 2.

Čebelar v marcu.

Medoljub Čebelski.

Beli zvonček v srajci sami tam na trati se zbudi.
 »Da bi sosed jaglec prišel!« sam med sabo govori.
 »Kadar le iz tal pridele ta rumena glavica,
 tudi prav gotovo kmalu pride k nam čebelica.«

»Klicati me pač ni treba« — pravi jaglec — »tu sem že,
 in vijolica tam čaka ljube nam čebelice.«
 Še med sabo šepetajo nežne te cvetlice tri,
 ko nad glavicami tiho: zum, zum, zum jim zabrenči.

edno višje in višje se vzdiguje solnce na obočju brezkončnega
 neba in njega zlati žarki so zbudili že marsikatero cvetko s
 svojimi nežnogorkimi poljubi k novemu življenju.

Te cvetke so prve oznanjevalke vstajenja narave in pri-
 hoda zaželjene pomladi.

Tudi v čebelnih panjih se vrši že tajinstveno življenje. Dan za
 dnevom zaleže matica več celic z jajčeci. Čebele pa snažijo in priprav-
 ljajo celice, grejejo zalego in pripravljajo hrano za novi zarod. Vedno
 več gorkote se proizvaja v čebelnem gnezdu, in dobro je za ljudstvo,
 ki je primerno zoženo. Kmalu bo imelo razgret ves prostor in dobro
 se bo razvijalo. Na dnu panjů pa boš našel med drobov večšine črve.
 Dobro znamenje je to, ker ljudstvo je v redu in močno, in je, v svesti
 si svoji moči, vse nepotrebno izmetalo iz celic. Stvar čebelarja pa je,
 da dno večkrat skrbno osnaži.

Prvi izlet se je vršil najbrž že v februarju. Za tem se bomo pa
 s svojimi ljubljankami večkrat videli, posebno v marcu, ko jim bo na-
 rava zunaj že marsikaj nudila. Od sedaj pa mora biti čebelar na svojem
 mestu. Ne samo, da že takoj pri prvem izletu priskoči čebelam na pomoč
 in jim pomaga osnažiti panjů mrtvih čebel in droba, ampak treba je sedaj
 pri izletih natanko opazovati, kako se vedejo čebele pri žrelih in v
 panjih, in si vsako pomembnejšo stvar zaznamovati.

Pri tem panju vidiš n. pr. več čebel pred žrelom, obrnjenih z glavami v panj, zadek pa kvišku, in veselo pahljajočih s krili, da izganjajo okuženi zrak iz panjů, medtem ko njih tovarišice deloma mrliče iz panjev mečejo, deloma se pa veselo kopajo v solčnih žarkih. Ko pa popoldne postane hladno, se izgubijo kmalu v panj in notri mirno in zadovoljno šumijo. Dobro znamenje!

Pri drugem zapaziš morebiti pri žrelu nemirno tekanje, veselega pahljanja pred žrelom pa pogrešaš. Tudi mrličev čebele ne izmetavajo iz panjev. Še pozno popoldne, ko je že hlad, opazuješ pa na sprednji končnici več čebel sem in tja tekati, kot bi kaj iskale. V panju se pa sliši močno, nemirno šumenje. Ljudstvo je sumljivo brezmatičnosti ter si ga zaznamvaj, da ga boš pri prihodnji priliki natanko pregledal.

Zopet drugi panj: Čebele lezejo mokre iz njega, med žrelom in pred njim pa opaziš temnorjave madeže. Če pogledaš v panj, opaziš znotraj na oknu in po stranskih stenah enake madeže. Ljudstvo je grizavo.

Zopet drugo ljudstvo še miruje, torej ne izletava. Če pa pritisneš uho na panj, slišiš mirno šumenje. Ljudstvo še nima potrebe za izlet. Ne sili ga k izletu z različnimi sredstvi, ker izletelo bo samo, kadar bo čutilo potrebo.

Če pa je v panju tiho in ni nobenega glasu, četudi potrkaš nanj, tedaj ga je vzela zima, ali pa glad. Osnaži ga kmalu in mrličke pokopaj.

Ljudstvom, ki so grizava, pokladaj takoj tisti dan, če je še čas, drugače pa prihodnji gorki dan razredčen med ali pa sladkor, da se bodo dobro izletela in očistila.

Če bo marec gorak in miren, napočil bo morebiti že ta mesec primeren čas, da panj odpreš in ljudstva lahko natanko pregledaš. Tvarino, s katero si imel panj zadelan, deni, če je kaj vlažno, tačas na solnce, da se posuši. Okno — n. pr. pri dunajčanih — oprezno odpreš in ga deneš tudi na solnce. Sedaj izvzameš prazne sate iz panjů, pregledaš zalogo medu, in če ga je kaj preveč, odvzameš, da ga daš drugemu, ki ga mu pomanjkuje. Satovja pustiš v panju toliko, kolikor ga čebele obsedajo. Če prideš do zalege, vidiš takoj nje stanje; ne trgaj pa je iz panjů, da se ne prehladi, in da ne uide preveč gorkote iz gnezda. Panj se hitro osnaži s strugalom, potem pa okno potisne do satovja in gorko zadela.

Gorkota je sedaj neobhodno potrebna. Če še nisi našel zalege v panju, pa vendar ne zapaziš nobenega sumljivega znamenja brezmatičnosti, ljudstva radi tega še ne obsodi, ker morebiti ima matico, ki začne pozno zalegati. Zaznamvaj si ga, da ga boš naprej opazoval, gnezda pa še ne trgaj narazen, da bi matico iskal, ker je za to še prezgodaj.

Pri panjih, ki se opravljajo od zgoraj, bodi s časom za odpiranje previden, ker pri teh gorkota lažje izpuhti, in je torej nevarnost večja, da se prehlade.

Ne odpiraj jih torej prezgodaj! Če obsedajo čebele satovje že neposredno ob vehi, torej prav pod vrhom, je znamenje, da so porabile že do tam med, in jih je treba krmiti. Brezmatičnemu ljudstvu se doda rezervna matica, ali pa se ga združi k sosеду, vendar šele tedaj, če si o njegovi brezmatičnosti popolnoma prepričan. Spomladi se ljudstva rada združujejo, torej ni treba posebne previdnosti, izvzemši, če dodaš samo matico.

Marec nudi čebelam že dokaj cvetnega prahu, in bodeš torej opazoval pri nekaterih ljudstvih čebele z debelo obnožino korakati v panji. To je dobro znamenje matičnosti.

Za grizava ljudstva pa je najbolje, da jih preseliš v druge snažne panji.

Ogřej v peči nekaj kosov opeke ali kamnov in jih deni vroče v za to pripravljeni panj ter ga zapri, da se bo skozinsko ogrel. Nato ga postavi na prostor grizavega panjú, ga hitro izprazni, mu deni spredaj dva snažna izdelana sata potem pa preloži grizavo ljudstvo vanj, in sicer tako, da najprej prazne in ponesnažene sate odstraniš, sate z medom si deneš posebej, one s čebelami in z morebitno zalego pa predeneš naravnost v snažni panj; za temi pridejo potem šele sati z medom. Tako se ravna v dunajskih panjih, v panjovih drugih vrst, se vrši to potrebno opravilo primerno drugače, vedno pa kolikor mogoče hitro. Sedaj se panj zapre in dobro zadela,

Naredil sem tudi že tako, da sem grizavo ljudstvo proti večeru s sati vred zložil v primerno škatlo, ga dejal v klet in pokril. Panj sem pa izpral z vodo, ga z gorkimi kamni posušil in drugi dan ob gorkem času ljudstvo nazaj preselil. Kdaj ali v katerem mescu se smejo ta dela vršiti, mora čebelar pač, oziraje se na vreme, sam presoditi; bolje pa je, če le mogoče, to storiti prej kot poznej, ker je n. pr. v marcu še malo zalege, vreme pa je navadno mirno, suho in precej toplo, medtem ko ima april svoje muhe, razen tega pa je v tem mescu že precej zalege, torej se ljudstvo ne da več tako dobro zožiti, posebno v panjih, ki imajo dve vrsti satov v vališču, in je navadno zgornja vrsta že zaležena, spodnje pa čebele še ne obsedajo.

Glavno delo v marcu torej je, panji dobro osnažiti, ljudstva prekrbeti s hrano, če je treba jih dobro zožiti in zopet gorko zadeliti. Zoženje ljudstva, se mi dozdeva v naših krajih, ki so pašne razmere večidel neugodne, neobhodno potrebno. Amerikanci sicer ne zožujejo, a dokler nimamo amerikanske paše ne moremo po amerikansko uspešno čebelariti.

Treba nam je izkoristiti že prvo spomladno pašo, k temu pa rabimo zgodaj razvita ljudstva. Drugače se nam zna zgoditi, da še bodo ljudstva razvijala šele, ko je boljša paša že nastopila, ko pa bo paša nehala bomo imeli močna ljudstva, a ne medu, ker so vsega porabila za razvoj. Poznejšo pašo pa bo uničilo slabo vreme, in ljudstva bodo stradala. Tako se je zgodilo marsikomu lansko leto.

Širokosatni panji z mrzlo stavbo se dajo tudi dobro zožiti, če se naredijo iz desk primerne stene in iste obesijo ali potisnejo mesto satov v panji.

Krmljenje naj se vrši le v velikih porcijah.

Za špekulativno krmljenje je še sedaj prezgodaj, in tega začetnikom sploh ne priporočam, ker bi si z njim gotovo več škodovali kot koristili.

Za napajanje se priporočajo napajalniki različnih sistemov, vendar se mi dozdeva, da to več radi reklame kot radi potrebe.

Resnica je sicer, da čebele rabijo ob času zaleganja veliko vlage, resnica pa je tudi, da si jo nabirajo najrajši v naravi, kjer najdejo vse tiste tvarine, ki jih rabijo, in ki jih jim čebelar ne more vseh dati.

Ljudstva torej kljub temu izletavajo, četudi se jim poklada voda, ki jo, če ji ne primešamo medu ali sladkorja, itak ne vzamejo rade. Tudi za napajalnik pred čebelnjakom se ne zmenijo, če je le kje v bližini kakšna druga tekoča ali stoječa voda. Le če take ni, in je suša, je isti potreben.

V krajih, kjer je tak med, da tudi v celicah močno kandira, kot n. pr. gozdni in repični med itd., je najbolje, da se tega že v jeseni nekaj odvzame in nadomesti z ajdovim ali pa s sladkorjem. Pred kratkim sem bral v neki obširni čebelarški knjigi o napajanju, in tam piše avtor, da v krajih, kjer je tak med, naj čebelar skoz celo zimo neprenehoma napaja, in sicer ali naravnost v gnezdo, če je panj primerno urejen, ali pa naj od časa do časa potisne zadaj z vodo napolnjen sat do čebelnega gnezda.

Torej kratko rečeno, naj skoz celo zimo panji odpira ter tlači vanje sate polne vode.

Knjigo sem odložil, in težko, da jo bom še kdaj bral.

Lasje bi se človeku ježili pri takem branju, ko bi jih imel, pa danes je le pleša moderna.

Ni mi namen knjige kritizirati, pač pa hočem svariti začetnike pred takim pačenjanjem. Poudarjam takoj »začetnike«, ker njim so namenjene moje vrste stari, izkušeni čebelarji itak vedó, kaj imajo storiti.

Pomisliti je treba, koliko škode bi si lahko naredil čebelar s takim ravnanjem v letošnji hudi zimi.

Zima je sedaj sicer pri koncu, a tudi spomladi bi znala prevelika množina vode v panju več škodovati, kot koristiti.

Uredba čebelarstva na kmetih.

Fr. Gregorčič.

Ako pogledamo po deželi, vidimo, da se čebelarstvo vse premalo upošteva kot važno panogo kmetijstva. Nekaterim je čebelarstvo celo nepotrebno zlo pri hiši. Navadno se čebelarji brez vsakega namena. Ako bi čebelarili le za šport, bi ga gotovo bolj negovali. Ako bi imeli

pravi namen, izčrpati kar največ dobička od čebelarstva, bi gotovo v to več žrtvovali. Zato vidimo še čebelarstvo tako zanemarjeno, kljub prizadevanju strokovnjakov-čebelarjev.

Kako se iz večine čebelari?

Kdor je čebele podedoval po očetu, ta ima vsaj primeren čebelnjak, ker so mu ga še drugi naredili. Novi čebelarji nastajajo pa ponajveč, ako najde kdo kje kak roj. Le malo je takih, ki bi si čebele kupili. Po mnenju vraževernih čebelarjev kupljene čebele ne uspevajo; najbolje je, ako roj najdeš, ali ga dobiš kot darilo. (To je verjetno!)

Taki, ki so postali tako po naključju čebelarji, si postavijo pasjemu hlevcu podoben čebelnjak, da komaj po kolenih noter zležeš.

Glavno opravilo teh čebelarjev je, da ogrebejo roj, če ga sploh imajo, jeseni pa z žveplom poplačajo čebelam njihov trud. Tako čebelarstvo ničesar ne stane, in tudi ničesar ne da. Letos ima pet panjev. Ker je bila pa letina zelo slaba, in mu še na misel ni prišlo kupiti za par kronic sladkorja, da bi čebelam nekoliko pomagal, mu ostaneta čez zimo morebiti le še dva živa panja. Ako je drugo leto ugodno, pride zopet do prejšnjega števila, ako je slabo, še tega ne doseže.

Navadno je tako: Ako je slaba letina jeseni, se pusti dosti plemenjakov, češ, saj ni vredno, da bi podiral, ker malo vrže. Tedaj komaj tretjina teh revežev dočaka ljube pomladi, drugo je žrtev krute lakote. Kadar je ajdova paša dobra ter imajo panji nekaj teže, takrat pa le po njih, da bo nekaj za pijačo in tobak; pusti se le toliko, da je ime.

Dragi moji, tako ne pridemo nikamor naprej, ampak le nazaj. Resnica je, da kdor hoče umno čebelariti, ta mora tudi dosti vedeti in biti podjetnega duha. Zato se oprimumo tudi na kmetih modernega čebelarstva, zlasti v takih krajih, ki so bolj medeni. S tem pa ni rečeno, da naj v krajih, kjer je razvita bolj čebelna kupčija, čebelarijo vedno in vedno samo z navadnimi kranjiči. Ne, tudi tam lahko bolj napredno čebelarijo kot dosedaj ter lahko s pridom uporabljajo novejša iznajdbe v čebelarstvu, toda za pridobivanje medu pa moramo le moderno čebelariti, ako hočemo pridelati kolikor največ mogoče medu.

Pod modernim čebelarstvom pa ne umevam stotine raznih panjev in brez števila iznajdb, s katerimi se begajo čebelarji, temveč čebelarjenje s panjem, ki se v njem lahko zabrani rojenje, da se moč čebelnega ljudstva ne cepi. Tak panj je Žnidersičev. Je pa tudi za kmeta, in še posebno za kmeta, ker ravno pri teh panjih ni treba posedati po cele tedne — ravno ko je največ poljskega dela — pred čebelnjakom ter čakati rojev.

Opravila imamo s to vrsto panjev najmanj, ker nimamo z roji ničesar opraviti, ali pa prav malo, ker na deset panjev komaj eden roji, če pa povsem pravilno čebelarimo, zlasti da pravočasno prevesimo, po sploh noben. Dvajset panjev lahko priskakujé opravimo brez vse zamude časa; čez teden mimogrede kaj malega pobrkijamo pri čebe-

licah, ob nedeljah pa opravimo v svojo največjo zabavo in veselje važnejša opravila. Noben dan nam ne mine tako hitro, kot ravno taka nedelja.

Nadalje da dvajset takih panjev v vsaki letini več kot 60 kranjičev, pa prav gotovo! To niso samo besede, izgovorjene kar tjavendan; izkušnje govore!

Samo en vzrok bo nekoliko, ali pravzaprav največ oviral razširjanje Žnidersičevega panju po deželi, namreč njegova cena. Res je precej kronic — v primeri z navadnim panjičkom še celo prav veliko — toda če ga natančneje pregledaš, se boš še čudil, da je tako poceni. In končno imaš sedaj že tudi prašiče v vse drugačnih svinjaki kot si jih imel nekaj, saj takega starega, tudi prav kranjskega svinjaka že sploh videti ni več, in zadnji tak original bo kmalu romal v deželni muzej. Bodi pa zatrdno uverjen, da se ti panji tudi pri srednji letini prihodnje leto izplačajo!

Samo to še rečem: Največja zasluga čebelarškega društva bo, če pomaga razširiti Žnidersičev panj tudi po deželi, oziraje se na splošno znane medene kraje.

Kje in kako medij jelka.

Priobčil Fr. Štupar.

(Konec.)

Odgovor na ta izvajanja je prinesel isti list v 16. številki na 251. strani in se glasi:

Jelkov med ni med listnih ušic. Kadar v poletju cvetje po polju in livadah že unira, pa solnce pošilja svoje žarke na goro in dol, kadar se soparna dnevna vročina menjava z rosnosvežimi nočmi, tedaj odpro po gorskih gozdih jelkove igle svoje luknjice, in iz njih se pokažejo preobilni sokovi moči in zdravja polnih dreves kot sladek nektar, tako da se igle in mladike sočno svetijo. To se včasih pojavlja v toliki meri, da od drevja kar kaplja ter se tudi grmovje, trava in mah v vsej okolici prevleče s svetlim sladilom. Kaj takega mora človek sam videti, da si more to prav tolmačiti. Ljudje pravijo potem: »Padla je medena rosa«. Taka medena rosa, in sicer zelo obilna, ki je trajala več tednov, se je pokazala l. 1911. v Vogezih in je spodbudila na stotine čebelarjev, da so svoje panji spravili v hribe. V takih medenorosnih letih, ki se, žal, pojavljajo le na 3 ali 4 leta, bi bilo pač mogoče vse panji Nemčije postaviti v Vogeze in v Črni les, ki sta tako bogata jelkovih gozdov; in pri tem bi vsi lahko imeli bogato bero, ne da bi panj škodoval panju. Povprečno je panj v Vogezih nanosil l. 1911. en stot. Po vseh krajevnih listih dežele se med naznanili ponuja jelkov med z Vogezov v poštnih pošilkah po 9 mark, stot po 75 mark, in v izložbah špecerijskih trgovin v Štrasburgu in po drugih mestih stoji temni jelkov med z Vogezov složno poleg belega cvetnega medu po enakih cenah. Jelkov med z

Vogezov je tu šele tedaj prišel do prave veljave, ko so začeli čebele prepeljavati, ter se je neizmerno hitro posebno priljubil v vseh slojih prebivalstva. Tudi v severni Nemčiji, v Šleziji, na Saškem ter na Francoskem in na Angleškem si je jelkov med z Vogezov pridobil prijateljev. Znamenit hotel v Vogezih, ki mu je lastnik sam čebelar, je že izza mnogo let svoje goste tako razvadil z jelkovim medom, da jim mora leto za letom priskrbovati tega aromatičnega gozdnega medu. Posebno mnogo ga mora pošiljati na Holandsko, odkoder ima vsako leto mnogo gostov. Jelkov med se v Alzaciji odnekaj prodaja za medeno roso, ne za cvetni med. Jelkov med pa tudi ni med listnih ušic.

Kako more dama, kakor gospodična pl. Adlersbergova na 219. strani tega lista, trditi, da je medena rosa iztrebek listnih ušic, sedečih po iglah, ter jelkov med označiti za neokusno, manj vredno robo! Ta dama gotovo še nikdar ni videla medečega jelkovega gozda, sicer bi ne mogla izrečiti tako smeje, čebelarje žaleče trditve, čeprav se sklicuje na knjigo g. profesprja Sajóta »Naša čebela«. Pisatelj tega dela — tudi jaz poznam njegovo knjigo — je gotovo velik učenjak, ki izborna pozna prirodopis čebele, o jelkovem medu je pa slabo poučen. Pač je tudi medena rosa od listnih ušic, ki so nekatera leta po listju koščičastega sadnega drevja, agres, ivančka itd. Za to robo se pa čebela le tedaj meni, če nima prav nič paše. Če se pa medena rosa pokaže v jelkovih gozdih, pusti čebela vse cvetje in leti v gozd, ne da bi nabirala med listnih ušic, ampak sladki nektar, ki kipi iz jelkovih igel. Na listju koščičastega sadnega drevja lahko s prostim očesom opazujemo listne ušice in njih početje. Na jelki pa z najostrejšim povečevalnim steklom ni mogoče opaziti listnih ušic. Če bi bili tisoči stotov slastnega vogeškega jelkovega medu iz l. 1911. od listnih ušic, bi ob času medene rose jelke ne bile lepo zelene, ampak vsled milijard listnih ušic umazano sive, in prav tako vsa okolica. Da ni bilo tako, sem sam priča. Čeprav stanujem ob vhodu v Briško dolino (Breuschtal), kjer je bila dobra paša, sem del svojih panjev dejal v prazen ulnjak na Visokih Vogezih, da bi se okoristil s še boljšo tamošnjo pašo. Petkrat sem moral v dveh mescih iti z dvema pomočnikoma, da smo iztočili med, in sem se vselej zvečer vrnil s polnimi posodami. Za med listnih ušic bi se gotovo ne bil potrudil. Jelkov med pač ni med listnih ušic.

J. Dannel, urednik Alz.-Lotar. Čebelarja.

Pripis. 1. Temnozeleni, vlečljivi hribovski med, ki o njem gospodična pl. Adlersbergova želi pojasniti, ni medena rosa, ampak cvetni med s kostanjevega drevja, ki ga je po hribih še vse polno.

2. Popačeni medovi zasušijo polariziran svetlobni trak na desno. Da tudi jelkov med tak trak zasušje na desno, ni dokaz, da je nenormalen med, ampak da ne zasušje vsak naravni med polariziranega svetlobnega traka na levo. Dr. Haenle, društveni kemik alzaško-lotarinskega čebelarskega društva, je to dejstvo ugotovil že pred mnogimi leti.

J. Dannel.

O zasilnem krmljenju čebel z moko. A. Lapajne.

Po lanskem deževnem vremenu ter letošnji dolgotrajni in ostri zimi so čebele veliko trpele. Mnogi čebelarji so v skrbeh, če bodo njih ljube živalice dočakale pomladi. Zasilno krmljenje s pristnim medom je ne le zelo drago, ampak ker takega medu primanjkuje, nemogoče; ostane le še — sladkor, in kakor Avgust baron Berlepsch v svoji knjigi: *Die Bienenzucht mit beweglichem Wabenbau* in v III. izdaji na strani 400 svetuje, krmljenje s pšenično, oziroma z rženo moko. Podpisani se drži tega nasveta že nad 20 let. Vsako pomlad, ko sneg skopni, po nekoliko dni (n. pr. 14 dni), kakršno je pač vreme, in kakor se rastlinstvo razvije, krmi svoje čebele s pšenično moko in si je v tem času pridobil precej izkušenj; in ker so iste ugodne, podaja jih tu javnosti.

Pomen in korist tega krmljenja sloni na dejstvu, ker rabijo čebele spomladi za hranitev zalege poleg medu tudi cvetni prah. Ako je bilo prejšnje leto deževno, in čebele niso mogle nabrati cvetnega prahu, prisiljene so porabiti večjo množino medu; tudi če ga imajo v zalogi, jim tako enostranska hrana za dalje časa ne ugaja, zato silno hrepene po cvetnem prahu. Ako ga ne dobé, sprejmejo rade kot nadomestilo moko, prah itd. in vsakdo je že opazoval, kako včasih čebelice nabirajo te snovi in jih donašajo v panj. Kar si čebele same želé, to jim lahko tudi ponudimo. Izkušnja je v tem oziru sledeče pokazala:

Koj spomladi, ko skopneva sneg (februar, marec) že izletavajo čebelice in hité iskat v naravo, kje bi dobile kaj hrane, sedaj seveda samo — cvetnega prahu. Od teh pridnih živalic se povrne komaj desetina, ostale so žrtev svojega poklica. Navadno ne prinesejo ničesar. Ako v tem času obesiš 5—10 korakov pred čebelnjakom na solnce z moko nasut prazen satnik, bodo začele čebele takoj nabirati moko in jo nositi v panji. To shranjevanje moke se vrši pa samo toliko časa, dokler ne dobé čebele v naravi cvetnega prahu. Od tedaj naprej ne marajo več moke. Ako se jim pa moka polaga zadaj v panji, se jo ne dotaknejo. Tudi se ne dotaknejo zmesi iz medu in moke.

Moja naddvajsetletna izkušnja me uči, da je tako krmljenje koristilo mojim čebelicam, ker so se v tem spomladanskem času dobro razvijale, mi potem dajale zgodne in močne roje, in sem mnenja, da so vsled tega krmljenja porabile manj medu.

Rabil sem vedno le pšenično moko, ker puščajo čebelice manj ostankov v celicah, in ker mi je priročneja, kakor ržena. Nekateri svetujejo ovseno moko, ki je baje bolj sladka, in jo čebele še raje jemljejo. To je stvar izkušnje.

V letošnji pomladi je našim čebelarjem še posebno svetovati, da se poslužujejo tega pripomočka, da ohranijo svoje čebele dotlej, da se v naravi ne začinja hrana.

Kako napredujemo?

Miloš Šmidhofer, Črneče-Koroško.

Marsikdo bo, ko bo bral moje članke, z glavo zmajal, rekoč: že spet nekaj novega! A kdor hoče kaj pisati, se tega ne sme ustrašiti. Vsega pa sam noben čebelar ne ve in tudi vedel ne bo.

S prvim člankom vas hočem, dragi slovenski čebelarji, postaviti v duhu v tujino ter pokazati kako se čebelari drugod. Izprevideli boste, da je zanimanje za čebelarstvo pri drugih narodih, posebno pri Nemcih, veliko večje nego pri nas, in prav ima naš znameniti čebelar g. Anton Žnideršič, ako trdi, da moramo hoditi k Nemcem v šolo. Ako pogledamo nekoliko k nam sovražnemu nemškemu narodu, najdemo krasne čebelnjake, ki se v njih čebelari po najnovejših izkušnjah z modernimi, širokosatnimi panji, najdemo umetno vzgojo matic v rokah pravih mojstrov, oplojevalne postaje, na katerih se oprasijo matice njihovega nerojivega plemena s popolnoma tujimi troti, najdemo čebelarske šole, v katerih se vrše tečaji, ter mnogovrstne čebelarske knjige, spisane od pravih mojstrov, oziroma strokovnjakov.

Da je pri Nemcih zanimanje za čebelarstvo večje nego pri nas, razvidno je tudi iz zadnjega štetja. Oglejmo si Koroško in Kranjsko! V prvi je nekako 70% Nemcev in le 30% Slovencev, v drugi je med 94% Slovencev komaj 6% Nemcev. Koroška ima, čeprav je prav malo večja kot Kranjska, 25.870 panjev čebel več nego Kranjska, čeprav ima ta najboljše čebelno pleme. Ne bo menda treba omenjati, da se v imenovanih vojvodinah precej enako čebelari, namreč v podolžnih panjih z nepremakljivim satjem, ki se jih razpošilja spomladi na vse strani sveta. Najde se seveda tudi čebelnjake z modernimi panji, a so redki.

Drugod imajo bogato čebelarsko literaturo; koliko pri nas? Imajo zavarovalnice, pri katerih se čebelarji pred škodo lahko z malim denarjem zavarujejo itd.

Pri takem premišljevanju se mi nehote vsili vprašanje: Zakaj smo tako zaostali? Kakor že omenjeno, imajo drugod dovolj strokovnih knjig, ki se iz njih brez dvoma umen človek lahko veliko nauči. Posebne vrednosti so knjige za take, ki nimajo sredstev pa tudi ne časa obiskovati tečaje v oddaljenih krajih, potem za tiste, v kojih kraju ni čebelarskih podružnic. Kaj pomaža samo zanimanje? Posamezen tak čebelar je enak drevesu na skali, ki ga kmalu polomi vihar, ker se ne more samo braniti. Žal da razmere ne dopuščajo ustanoviti čebelarske šole, ki bi gotovo veliko pripomogla k povzdigi čebelarstva!

Pri sedanjih razmerah bi bilo želeti več nadarjenih, za čebelorejo vnetih mož, ki bi vsak v svojem kraju lahko veliko storili v povzdigo te kmetske panoge, ustanovljali podružnice, pisali knjige ter poučevali začetnike. Društvu bi ne manjkalo čebelarskih učiteljev, in število čebel bi se brez dvoma povečalo.

Pri zadostnem številu čebelarjev-strokovnjakov bi se čebelarstvo začelo vidno razcvitati, in čas bi ne bil daleč, ko bi imeli Slovenci svojo čebelarsko šolo.

Na delo je treba, da popravimo, kar smo zamudili, vsak po svojih močeh, saj Slovenec se ne brani napredka, in ne bo nam več treba hoditi k Nemcem v šolo. Naša domovina nudi čebelam malone povsod dovolj paše, treba jo je znati le izkoriščati.

Nekaj o gnilobi.

Urednik.

Iz poročila o odborovi seji štajerskega čebelarskega društva, priobčenega v prvi letošnji številki »Čebelarja«, je razvidno, kako se širi ponekod na Štajerskem gniloba. Zdi se mi potrebno opozoriti čebelarje na očitne znake te bolezni, ker je prav, da vsakdo bolezen lahko sam spozna, da lahko takoj v začetku te nevarne prikazni pokliče strokovnjake na pomoč, da mu gnilobo že v kalu uničijo, še preden se mu je razpasla ter okužila ves čebelnjak.

Sklicujem se na profesorja dr. Enoch Zandra.

Gniloba je trojna: 1. **kisla zalega ali pohlevna gniloba**. Povzroča jo bacil, ki ga je našel Burri, Maaßen pa ga je imenoval *Streptococcus apis*. 2. **Gnila zalega ali smrdeča gniloba**. Povzroča jo *Bacillus alvei*, vendar je ta bacil redkokdaj sam, temveč največkrat v družbi z bacilom kisle zalege. Pri tej bolezni pogine še nepokrita zalega, kakor tudi pri pohlevni gnilobi. 3. **Kužna zalega ali ameriškanska gniloba**, ki jo povzroča *Bacillus larvae*, imenovan tudi *Bacillus brandenburgiensis*. Pogine že pokrita zalega.

Dober opazovalec loči lahko posamezne vrste. Navedem naj njih najmarkantnejše zunanje znake:

1. Kisla zalega.

Ličinke ohranijo po poginu zelo dolgo svojo vnanjo obliko. Ker pri hitrem razvitju bolezni poginejo največkrat že v času, ko leže še v klopčičku zvite na dnu celic, tedaj leže tudi po poginu kot umazanorumeni, ohlapni mehovi na dnu celic. Z užigalico se dajo dokaj lahko in nepokvarjeni iz celic vzdigniti. Njih vsebina sestoji iz vodenozrnate kaše, ki izpuhteva več ali manj kisel duh. Včasih je tako hud in oster, kot samočista očetna kislina. Sčasoma se mehovi posušé, pri čemer preide njih umazanorumena barva v zlato-rjavo in temnorjavo, medtem ko postaja vodena vsebina polagoma bolj kašnata in mazasta. Popolnoma posušene ostanke ličinke vidimo v celicah večkrat v podobi srpaste luske, ki se dá od celične stene, oziroma dna primeroma lahko ločiti.

2. Gnila zalega.

V nasprotju s kisló zalegó izgúbé ličinke prav hitro svojo vnánjo obliko, ker se popolnoma razkrojijo. Razpadejo potem v neko snov, ki ima tako barvo kot bela kava, ali je svetlorjavkasta, in se ne da ničesar več od ličinke izpoznati. Če nastopi smrt šele koncem ličinkine dobe, tedaj ne ležijo gnilobni ostanki na dnu, temveč na spodnji podolžni strani celice. To ima naslednji vzrok: Tik pred pokritvijo izpremenijo ličinke svojo zvito legó ter se stegnejo ravno. Če poginejo v tej legi, tedaj se naberejo njih ostanki na spodnji podolžni strani celice. Kakovost gnilobne snovi je zdaj kašnata, zdaj sluzasta ali nekoliko vlečljiva. Razlike so zavisne od razmerja, v kakršnem so mešani bacili *Streptococcus apis* in *Bacillus alvei*. Je prvih več, tedaj je snov bolj kašnata, prevladujejo drugi, tedaj imajo bolj sluzavo obliko. V vsakem slučaju pa gre od njih neki prav poseben duh, ki ga je težko opisati. Spominja na gnijoči lep, star sir itd. Ta smrdeča snov se sčasoma posuši v temnorjave, blesteče luske ali hraste, ki jih imenujmo škorljup. Škorljup smrdeče gnilobe spoznamo vedno na tem, da je njegova površina gladka in enakomerna. Mogoče ga je le težko ločiti od celične stene.

(Dalje prihodnjič.)

Iz Lužarjev. (Podružnica Rob.) — Ah, gospod urednik, ničesar dobrega vam ne morem poročati. Jeseni sem ravno uzimil svoje čebele ter posebno brez skrbi pričakoval zime, zakaj nakrmil sem bil čebele z neobdačenim sladkorjem toliko, da bi se jim ne bilo bati tudi še tako hude in dolge zime. Kar prihrumi dne 13. novembra zvečer velikanski vihar, tako silen, da je podiral drevesa in kozolce ter odkrival poslopja. Meni pa je prekucnil celo čebelnjak po bregu. Vsakdo si lahko misli, s kakim čuvstvom sem drugo jutro pregledoval razvaline svoje tihe sreče. Na 300 metrov vsaksebi je bilo razmetano vsevprek. Tu razbit panj, tam strt okvir, zopet drugje kos satja, a čebele odnešene Bog ve kam! Pa dasi sem bil v eni noči oropan na tak silovit način, tako dragih mi čebel, vendar ne bom vprihodnje brez njih, ker so se mi preveč priljubile.

A. Ogrinc.

Iz Olševka. (Kamniška podružnica.) — Na Viru, župnija Nevlje, je umrl v januarju Matija Pirš v visoki starosti osemdesetih let. Bil je najstarejši ud naše podružnice. Čebelaril je sedemdeset let, izvzemši vojaška leta, ki jih je doslužil večinoma na Laškem. Rad je pripovedoval o laškem čebelarstvu, za katero se je vedno zanimal, ko je prepotoval toliko laške dežele. In kako smo ga včasih poslušali, ko je pravil o raznih bojih! Najhujša bitka, ki se je je udeležil, je bila pri Solferinu na dan Janeza Krstnika leta 1859. Celih

22 ur je trajal vroči boj, in mrtvecev je bilo na kupe na obeh straneh. Samo Avstrijec je padlo črez 22000! — Bil je čebelar starega kopita, vendar je rad pripoznal, da je način novega čebelarjenja uspešnejši, dasi zanj za leta, kolikor mu je še odločenih, zadostuje stari kranjski panj. Čebelarskih shodov in občnih zborov podružnice pa se je udeleževal vedno. Zato je podružnični odbor tudi sklenil, da se mu v znak časti in spoštovanja položi na mrtvaški oder lep venec z napisom: »Zvestemu članu! — Čebelarska podružnica Kamnik.« K zadnjemu počitku ga je spremljal društveni zastopnik in mu položil venec na gomilo. — Naj bi bili udje podružnice v Kamniku tako vneti čebelarji, kakor je bil blagi rajniki!

Virient.

Ksaverij v Savinjski dolini. Čebelarji gornjegrajskega okraja, ki smo združeni v svoji podružnici, imamo letos prav veselo pomlad. Čebele so dobro prezimile tistemu, ki jim je v jeseni dal zadostno zalogo medu ali jih vsaj dobro preskrbel z neobdačenim sladkorjem. Drugače pa je z brezskrbnim starokopitnežem, ki ne upošteva naše združitve ter vsled pomanjkanja znanja itd. itd. ne privoščil v slabi letini našim marljivim ljubljankam niti poštenega plačila za pridno, pa seveda vsled vremenskih nezgod, brezuspešno delo. Vidiš ga, kako se huduje in tarna, ker mu je zima vzela lačne sirotice! Krivdo je povzročil sam, ker jih ni dovoljno preskrbel za dolgo zimo s potrebnim medom ali vsaj z zadostno količino sladkorja, ki je ravno to zimo marsikatero čebelno ljudstvo rešil pogina. — O nadaljnjem razvitku pa prihodnjič.

Društvenik čeb. podružnice.

Iz Loke pri Mengšu. Od vseh krajev se sliši o čebelnih mrličih vsled hude in trajne letošnje zime. Toda ni pomoril čebel mraz, ampak lakota. Tega sem se jaz popolnoma prepričal. Pustil sem namreč neki panj po neprevidnosti popolnoma golega, nič zapaženega, nič odetega. Kako se ustrašim, ko stopim nekega dne v čebelnjak že po vsem mrazu in zagledam neodeti panj. Hitro pogledam noter, ali bilo je vse v najlepšem redu in zdravo; seveda pri zadostni zalogi. — Najbolj pa sem bil vesel Žnidarskevega panj. Pred ajdo sem vrezal vanj dva izrojenca v vališče, v medišče pa sem vsadil tri druge ter za črez zimo vse to združil. Lahko si mislite, kako močan plemenjak je zdaj. Pa, o čudež! pri takem številu čebel je bilo na dnu panj komaj 100 čebel mrtvih, medtem ko jih je bilo pri marsikaterem drugem tudi petkrat toliko. Kako se bo panj skoz leto razvijal in obnašal, bom tja na jesen poročal. Za zdaj samo toliko rečem, da ne bo dolgo, ko bodo v mojem čebelnjaku sami »žnidarski«; za roje jih imam že pripravljene.

Ivan Podboršek.

Z Roba. — Topli solnčni žarki so proti poldnevu tudi mene izvabili vun na prosto, da malo podiham spomladansko sapico. Kar se spomnim, da imam vrata pred čebelnjakom še zaprta, in vendar se bo morebiti kakšna najbolj pridna in pogumna čebelica že upala izleteti. In res! nisem bil še pri čebelnjaku, ko zaslišim veselo šumenje svoje živali. Mnogo jih je posedalo po zaprtih sprednjih vratih — nekatere so imele celo že obnožino — kakor bi prosile vhoda; druge pa so silile izmed vseh špranj na solnce. Varno odprem zaslombna vrata, in kmalu so se čebele zopet spoznale pri svojih malih domih. Prezimili so mi razen dveh plemenjakov vsi. Škoda je bilo tudi teh dveh, zakaj bila sta posebno pridni družinici. Pa ne, da bi gladu umrla, saj sta pustila vsak še po poldruhu kilo medu. Ali pa morebiti vendarle gladú, ker se vsled dolgotrajajočega mraza najbrže nista mogla pomakniti za hrano. Uboga žival! Zato pa bom v prihodnje za ostale panji toliko bolj skrbel, da ne bodo nikoli lakote trpeli.

L. Peterlin, organist.

Mesečni pregled za januar 1914.

Poročevalec Avg. Bukovic.

Kraj in višina nad morjem	Panj je na teži						Prebitek	Poraba	Panj nane- sel največ	Dne	Temperatura			Izletnih dni	Dnevi							
	pridobil dkg			izgubil dkg							najvišja	najnižja	srednja mesečna		z dežjem s snegom	s solncem			z vetrom			
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi				
	1	2	3	1	2	3														dkg		
Brojnica pri Nabrežini 83 m	—	—	—	20	10	20	—	50	—	—	+	10	—3	+4	15	13	2	3	5	4	22	22
Metlika 166 m	—	—	—	15	20	20	—	55	—	—	2	—18	—4	6	—	—	11	20	10	1	13	
Strlac 195 m	—	—	—	25	20	35	—	80	—	—	3	—16	—4	5	—	—	11	16	9	6	6	
Formin 211 m	—	—	—	15	15	20	—	50	—	—	—	—17	—5	5	—	—	7	17	4	10	18	
Mokronog 251 m	—	—	—	15	25	50	—	90	—	—	6	—25	—5	5	—	—	10	17	3	11	12	
Krtina 305 m	—	—	—	40	30	50	—	120	—	—	6	—22	—5	9	—	—	6	11	14	6	5	
Ljubljana 306.2 m	—	—	—	10	20	20	—	50	—	—	2.3	—19.5	—6	5	—	—	8	13	7	11	13	
Kranj 358.5 m	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5	—18	—7	—	—	—	10	8	8	15	12	
Podgorje pri Kamniku 380 m	—	—	—	45	40	60	—	145	—	—	8	—19	—4	4	—	—	4	14	8	9	7	
Il. Bistrica 400 m	—	—	—	10	20	30	—	60	—	—	5	—12	—4	4	—	—	7	5	15	11	13	
Struge 420 m	—	—	—	30	20	25	—	75	—	—	2	—26	—8	1	—	—	9	20	2	9	23	
Radoljica 477 m	—	—	—	—	5	5	—	10	—	—	9	—18.5	—7	2	—	—	5	15	5	11	3	
Novokračine 488 m	—	—	—	30	40	—	—	70	—	—	6	—16	—2	7	—	—	5	10	6	15	18	
Sv. Duh 536 m	—	—	—	30	15	35	—	80	—	—	—	—17	—6	1	—	—	6	10	9	12	25	
Grahovo pri Cerknici 569 m	—	—	—	35	5	40	—	80	—	—	4	—18	—5	3	—	—	14	14	8	9	25	
Sv. Gregor 736 m	—	—	—	30	15	50	—	95	—	—	4	—13	—5	—	—	—	10	14	8	9	27	

Že mnogo let ne pomnimo takega januarja, kakršen je bil letošnji. Silni mraz je gospodaril ves mesec. Temperatura je pričela padati takoj izpočetka in dosegla ponoči povprečno — 14°. V drugi mesečni tretjini je nekoliko odnehalo, toda prihrumeli so močni vetrovi in prinesli sabo velikansko množino snega. Nato je nastopil zopet mraz, in sicer tak, da je ponekod kazal

toplomer ponoči 26° pod ničlo. — Vobče je bil mesec suh, solnčen, toda izredno mrzel in ugoden za čebele, ker je žival imela miren zimski počitek. Poraba živeža je razmeroma majhna. Samo Krtinska in Podgorska opazovalnica izkazujeta večji konzum. Krtinska iz neznanih vzrokov, Podgorska pa zato, ker prezimujeta v albertijevcu na tehtnici 2 družini. Panjopazovanec (albertijevец) Radoljiške opazovalnice prezimuje v kleti, zato je poraba zaloge tako majhna. V kleti je povprečno + 40 C. Poraba v 3 mescih: 30 dkg.

Ljubljana in Podgorje tožita o precejšnji množini mrtvic; v Strugah so pa nagajale sinice ves mesec.

Kranjske podružnice.

Kranjska čebelarska podružnica je imela na Svečnico, dne 2. februarja svoj redni občni zbor v gostilni gosp. Ručigaja v Kranju. Udeležilo se je lepo število članov. Predsednik gosp. Konjedič pozdravi navzoče in preide na dnevni red. Blagajnik je predložil račune preteklega leta, kar se je našlo v najlepšem redu. Razmotrivalo se je o zboljšanju čebelarstva. V ta namen se je sklenilo, da se naroči iz podružničnega denarja primerno število akacijevih sadik. Te se potem razdele med člane, ki jih nasade po za to primernih krajih na svojem posestvu, oziroma tudi drugod, če dovoli lastnik dotičnega posestva. Na ta način bi bilo čez nekaj let kolikortoliko pomagano čebelam po takih krajih z izdatno pašo. Akacija cvete ravno v času, ko povsod preneha paša. Našim ljubim čebelicam bi gotovo vsaka cvetoča akacija v tem času: dobrodošla. Tudi zelo medí, in to ob vsakem vremenu. Ima namreč navzdol obrnjene grozdaste cvetove, ki jih ne more izprati dež. Raste pa primeroma zelo hitro. Vsak čebelar-posestnik naj ima na svojem posestvu nekaj teh dreves. Dajala bodo njegovim čebelam izdatno pašo. Drevesa so tudi v kras z lepim belim ali rdečim cvetjem. Tudi njihov les se lahko drago proda. Zasajajmo torej akacije in pomagajmo sebi in našim zanamcem, ki nam bodo zato hvaležni. Člani so bili s tem zelo zadovoljni. Vsak je povedal približno število, koliko bi rad akacij. Nadaljnje poslovanje o tej točki se je prepustilo odboru. — Podružnica ima tudi svoj čebelnjak na polju v bližini Kranja. Sklene se, da se v slučaju, da bi ga kdo kupil, čebelnjak proda. Menilo se je tudi, da bi se napravil zasilen čebelnjak za spomladno pašo pod Sv. Joštom in eden v Kokri. Rešitev se je prepustila odboru. Odbor je ostal stari. Želelo se je, da naj ima odbor vsaj nekaj odborovih sej v celem letu. Vsaka stvar sploh, kar se tiče naše podružnice in njenih članov, naj pride na dnevni red bližnje odborove seje, pri kateri se potem šele dotično stvar skupno odobri ali pa odkloni. Na ta način bo podružnica mnogo bolj oživila kakor pa sicer. — Gospod urednik je predaval o Žnideršičevem panju. Ker je bil panj čebelarjem na vpogled, so vsi člani vneto in z zanimanjem sledili predavanju. — Razdelile so se tudi med čebelarje slikane končnice kranjskega panjů normalne mere. Po dnevnem redu se je razvila prosta zabava.

Med pogovori čebelarjev je čas hitro potekel. Z željo, da se spet kmalu snidemo, smo se počasi razšli. P. Jocič, tajnik.

Čebelarska podružnica za Poljansko dolino je imela v nedeljo, dne 1. februarja t. l. ob pol 4. uri popoldne pri Anžonovcu v Srednji vasi občni zbor z običajnim dnevnim redom. Udeležba je bila povoljna. — Predsednik otvori ob določeni uri občni zbor s primernim pozdravom in v svojem govoru spodbuja čebelarje k složnemu delovanju za prospeh podružnice ter jih pozivlja, naj se vsak po svoji moči trudi, da pridobimo vse čebelarje Poljanske doline za ude naše podružnice, vsaj dobivamo za neznatno udnino — od katere odpade ena tretjina na podružnico — izboren čebelarski list, podružnica naroča skupno za svoje člane neobdačeni sladkor, in vsak član ima pravico do brezplačne uporabe društvenega orodja. — Podružnica je imela v preteklem letu 19 udov. Dne 25. maja m. l. nas je obiskal gospod notar Mate Hafner iz Ljubljane ter predaval na dobro obiskanem shodu o Žnidarskečevem panju in umetni vzgoji matic, za kar je žel splošno odobravanje. Gospod Ignacij Čadež je še za tekoče leto radevolje brezplačno prepustil podružnici društveno sobo, za kar mu občni zbor izreka toplo zahvalo. Društveno orodje se je minulo leto pridno uporabljalo. Prvič smo imeli letos priliko rabiti točilo. Iztakanje spomladanskega in poletnega cvetličnega medu je izborno uspelo; točenje medu iz cvetja jesenskega vresja, ki je edina jesenska paša pri nas, zakaj ajdova se redno vsako leto ponesreči, pa dokaj slabše. Iz tega pač lahko sklepamo, da bodo trčalnico mogli le oni čebelarji uporabljati, ki čebelarijo v Žnidarskečevem panju. Zato je občni zbor soglasno sklenil, da si še v tem letu podružnica nabavi primerno stiskalnico za med, s katero bo pač večini naših čebelarjev ustrezno. — Iz blagajnikovega poročila posnamemo, da je imela podružnica v minulem letu 35 K 72 h dohodkov in 2 K 49 h stroškov, torej preostane v blagajni 33 K 23 h. Občni zbor je predložene račune pregledal, odobril in izrekel blagajniku zahvalo. — Nato se je izvolil enoglasno stari odbor, in sicer: Ignacij Čadež, predsednik, Simon Selak, podpredsednik, Florijan Gostič, tajnik, Franc Lukman, blagajnik in Anton Pintar, odbornik. Pobirala se je nato udnina od navzočih čebelarjev, ostali pa naj se poslužijo »Čebelarju« priloženega čeka in pravočasno plačajo udnino. — Ker ni bilo nobenega posebnega nasveta ali predloga, je predsednik želel navzočim čebelarjem prav obilo sreče in uspehov v tekočem letu in zaključil občni zbor. Flor. Gostič, t. č. tajnik.

Čebelarska podružnica v Lazeh pri Planini ima svoj redni občni zbor dne 22. marca t. l. ob 3. uri popoldne v gostilni dedičev Bole p. d. pri Boletu v Lazeh. Spored običajni. K polnoštevilni udeležbi vabi odbor.

Štajerske podružnice.

Čebelarjem gornjegrajskega okraja naznanja podpisani, da se članarina za l. 1914. vpošlje predsedniku podružnice. Josip Terčak, predsednik.

Od Osrednjega čebelarskega društva.

11. odborova seja dne 9. februarja 1914. Navzoči razen g. Babnika vsi odborniki. Sklepi: Občni zbor se določi na praznik Marijinega oznanjenja, dne 25. marca ob 10. uri dopoldne v steklenem salonu hotel Lloyd. — Društvena etiketa se priloži na ogled kot priloga 3. štev. Slov. Čebelarja. — Razno.

Za nas!

V poročilu dnevnega reda se je deželnega zbora dne 3. marca je predlagal upravni odsek: »Visoki deželni zbor skleni: Deželnemu odboru se naroča, da čimprej predloži deželnemu zboru načrt zakona v varstvo čebelarstva.« (Sprejeto) in »Visoki deželni zbor skleni: Prošnjo čebelarjev iz kamniškega in kranjskega okraja se odstopa deželnemu odboru, da se pri izdelavi zakonskega načrta o varstvu čebeloreje ozira na potrebe varstva čebelorejcev.« (Natančneje poročilo pozneje.)

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje: V Strgarjevih mesečnih navodilih za november berem, da bodi čebelarjeva skrb obsenčiti žrela panjev tako, da čebele sploh ne vedo, kdaj je dan, kdaj je noč in kdaj veter. V Kosijevem članku „Dajmo čebelam zrak in solnce tudi pozimi“, pa se priporoča žrela pustiti tudi skoz vso zimo odprta, seveda toliko zavarovana, da ne more rovka ali miš v panj. Kdo ima torej prav? — P. J. v D.

Odgovor: Kranjski panji imajo navadno tenke sprednje končnice, ki jih celó zimsko solnce včasih toliko pregreje, da čutijo čebele zunanjo gorkoto — in takrat silijo vun, čeprav je zrak še takó oster, da se jih mnogo ne vrne več. V tem slučaju ima gospod Strgar prav, če priporoča kranjičce tudi spredaj primerno zadelati. Nepotrebno pa je to pri panjih z dvojno sprednjo steno, kakršne imajo dunajski ali Žnidersičevi panji. Razen tega imajo poslednji panji tudi mnogo več živali, ki rabijo dokaj več zraka, in če so žrela le preveč zožena, postanejo čebele nemirne ravno radi pomanjkanja zraka. Potem se včasih kdo čudi, da mu postanejo čebele grizave kljub temu, da niso bile ne premrzlo, ne pregorko uzimljene in tudi popolni zimski mir so imele. Zlasti velja za dunajski panj in gerstungovec, da naj so žrela dovolj odprta, zakaj pri teh je sedež, posebno še v drugi polovici zime, ko se čebele že precej za medom pomaknejo, skoraj pod vrhom panjů, torej precej daleč od žrela; in če je to še samo za eno ali dve čebeli zoženo, potem ni čuda, če začno čebele radi pomanjkanja zraka šumeti, kar povzroča vedno večje zlo, dokler čebele ne postanejo bolne — grizave. Naposled velja pa tudi pravilo: Če so čebele žejne, odpri žrela! Pa ne ravno zato, da bi čebele lažje izletavale, temveč zato, da nepokriti med vsrka (absorbira) več vodenih hlapov iz svežega zraka, ki v večji meri prihaja skoz odprta žrela. — Torej po svoje ima tudi gospod Kosi prav.

Listnica uredništva.

Več dopisov je zavoljo prekinjenega izhajanja »Čebelarja« izgubilo svoj pomen, zato prosimo za druga aktualna poročila in članke. Prav v kratkem bo zopet vse v redu.

Udnina (3 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Hinko Zirkelbach. Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo“. Tiska „Katoliška Tiskarna“ v Ljubljani.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Razno orodje domačega izdelka, kot svedre, nože, fovče, klešče in tudi žeblje za čevlje se dobi pri Filipu Bremec, Lokavec, p. Čepovan, Goriško. 2-2

Izdelujem žnidersčičeve panji po originalu, opremljene z 18 okvirji, matično rešetko

in drugimi pritliklinami. Cena komplet-nemu panju po dnevnih cenah. Sosedu dajo lahko tudi sami deske in okove. Simon Černe, čebelar in mizarski mojster v Gorjah pri Bledu. 2-2

Glavni odbor »Slovenskega čebelarskega društva« v Ljubljani ima v zalogi sledeče čebelarsko orodje in potreščine:

Pitalnik veliki	K - 70	Matičnice	K - 50
" mali	" - 35	" drugačne	" - 42
Špiritova svetilka	" - 40	" okrogle za med satove	" - 30
Topilnik za vosek, ki se rabi pri pritrjevanju umetnega satja	" 2-10	Nož za odkrivanje medenih satov	" 1-
Cevka za pritrjevanje umetnega satja	" - 40	Vilice za " " " "	" 1-50
Šilo za vrtanje luknjic v okvirje	" - 20	Cedilo za med	" 2-50
Kolesce za utiranje žice	" - 70	Strgulja za žnidersčičeve panje	" - 70
" " " (boljše)	" 1-20	Čebelarske kape	" 1-50
Žica za pritrjevanje umetn. satja, kolaček ā	" - 20	" " " boljše	" 2-80
Zapah za žrelo, velik	" - 20	Lijak za čebele	" 1-80
" " " manjši	" - 15	Kvačice za pritrjevanje mreže (na-mesto žebļjev) zavitek	" - 50
Dathejeva pipa	" 2-80	Matična rešetka, kvadr. meter ā	" 5-50
Patroni za proizvodnjo dima	" - 05	Žična mreža za okenca, kvadratni meter ā	" 2-70

V društveni zalogi čebelarskih potreščin je umetno satje popolnoma pošlo in ga tudi ne nameravamo več naročiti, ker je razpošiljanje z drugimi, navadno kovinskimi potreščinami nemogoče in predrago. Naročajte umetne medstene pri tiskarjih, ki inserirajo v našem listu.

Kovinske potreščine za en žnidersčičev panj:

6 palic iz pocinkane železne žice a 8 v	K	48	80 kvačic za razstoj	K	-35
1 mreža iz pocink. žice za vrata	"	-40	4 zapone za okenca, patent Stigar	"	-12
2 mreži iz pocink. žice za okenci	"	-44	4 tečaji za izletalnice	"	-20
1 matična rešetka, prirezana	"	-85	2 tečaja za vrata	"	-26
2 nosilca za rešetko	"	-24	2 vzmeti za okence	"	-06
			Skupaj	K	3-40

Vse te potreščine se dobe pri gosp. Ivanu Černiču v Ljubljani, Hrvaški trg 4, pri sv. Petra cerkvi.

Nabirajte povsod novih naročnikov oz. članov!

Kozarci za med

po $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ in 1 kg.

Slovensko čebelarstvo društvo v Ljubljani je odobrilo ter p. n. cenjenim čebelarjem toplo priporoča od C. Stölzl novih sinov na Dunaju predloženi **patentirani kozarec za med** s Sigma-pokrovom, kakršnega kaže slika. Zalogo in prodajo je prevzel naš rojak in steklar

AVG. AGNOLA v Ljubljani

na Dunajski cesti. Orig. ceniki na razpolago. Tu se dobe tudi steklenice za pitanje za Žnideršičeve panji.

4-6

Cenik

Žnideršičevih, ameriških in eksportnih panjev, potrebščin za izdelovanje panjev, trčalnic (točil), posod in steklenic za prodajo medu, umetnega satja in vsakovrstnega orodja za čebelarstvo razpošilja zastoj Kranjska čebelarska družba z om. z., Ilirska Bistrica.

Pri naročilih se ozirajte na oglase v tem listu.

Ustanovljeno 1852.

Krovec, stavbni, galant., okrasni klepar

Teodor Korn, Ljubljana

(prej Henrik Korn).

Telefon št. 229.

Brzjavi: Korn.

Zaloga angleškega in eternitnega **skrila**, pat. L. Hatschek. **Ruberoid**. Dvakrat zarezana in zapognjena opeka. Opravlja vsa krovna dela, kritja s strešno lepenko in lesnim cementom, stavbna, galanterijska in okrasna kleparska dela. Postavlja strelovode. Vpeljava vodovodov. Hišna in kuhinjska oprava. Postekljena posoda. 12-11

HENRIK DESEIFE, Oberhollabrunn pri Dunaju

pripoznana točna in najcenejša prva tvrdka na tem polju, ki obstoji od l. 1859. in je povsod najbolj vpeljana

izdeluje izmetalnice za vse velikosti okvirjev, parne topilnike za vosek raznih sestavov, vse čebelarstvo orodje, umetno satje iz garantirano pristnega voska, panje raznih vrst, remeljce za okvirje in vso leseno blago za čebelarstvo. 12-11

Razpošilja panji s čebelami, roje in matice.

Bogato ilustrovani ceniki na zahtevo zastoj. Lastna delavnica za kovinasta in lesena dela s strojnim obratom. 120krat odlikovana s prvim darilom.